

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a classic interior. The man is wearing a white shirt and the woman is wearing a black lace dress. They are in a warm, dimly lit room with a chandelier and a vase in the background.

Maisey Yatesová
Noci, na něž
zapomněla

MAISEY YATESOVÁ

NOCI, NA NĚŽ
ZAPOMNĚLA

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

**NOCI, NA NĚŽ
ZAPOMNĚLA**



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secret That Shocked Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-113-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-114-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-115-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Riot Phillipsová konečně udělala něco spontánního. A dost se to nepovedlo.

Jméno Výtržnice¹, které jí dala požitkářská matka, absolutně nevyjadřovalo její povahu. Riot byla celý život mírná a poddajná jako ovečka. Rozhodně neměla v plánu vybrakovat spořicí účet jen kvůli tomu, aby se mohla vydat na jedinečný zájezd do Kambodže. Přesto to udělala.

Jenže její spolubydlící Jaia se vyznačovala bezprostředností a nebývalou přesvědčivostí, které byly navíc silně nakažlivé. Byla to dívka, jež si bez mrknutí oka z nosu vytáhla piercing, když ji už přestal bavit, a místo něj si pořídila několik nových tetování. Když proto oznámila, že dvě její kamarádky ze střední vyrazily do Angkor Watu na „spirituální výpravu“, při níž chtěly probádat tamější zříceniny, Riot se nadchla tak, že vystrachala doposud nepoužitý pas i kufr a vydala se s Jaiou na cestu.

Všechno bylo skvělé, dokud se nepřipojily k jejím kamarádkám. Lilith a Marcianne se vyznačovaly stejnými vlastnostmi jako Jaia, ale mnohokrát znásobenými. Obě se nevyhýbaly alkoholu a všechno bylo ještě bezstarostnější a méně organizované. Riot byla

¹ Slovo „riot“ znamená v angličtině „povstání“, „výtržnictví“, takže „jméno“ Výtržnice mu v češtině docela odpovídá. Poznámka redaktora.

celé dva dny napjatá jako struna. Hostely, v nichž nocovaly, nebyly nepodobné pajzlům – jeden z nich se dokonce nacházel na stromě, takže když se jejich sousedé začali oddávat milostným hrátkám, celý příbytek se povážlivě rozkýval.

Nejhorší na tom bylo, že Riot neměla tušení, proč se strom začal otřásat.

A byla to opilá Lilith, která jí „prozradila“, že onen pohyb je způsobený zběsilým přirážením.

Poznávání památek však bylo naprosto úchvatné, a když už její spolucestující šly Riot na nervy tak, že je nemohla snést, vydala se na obchůzky sama.

Poslední den dorazily do Siem Reap, což bylo město nejbliž zřícenin. Jediný hostel měl plno, ale Marcianne se podařilo umluvit jakéhosi muže v místním baru, aby jim poskytl přístřeší ve svém předním pokoji, kde se pak Riot celou noc klepala strachy.

Ráno dospěly ke zříceninám a tam Riot na všechny trable úplně zapomněla. Bylo to tak krásné, tak poklidné a dech beroucí, že to předčilo veškerá její očekávání. Všechno bylo větší a výraznější a vůbec lepší než městečko v Georgii, v němž žila.

Ano, byly to pouhé zříceniny, ale ten kámen v sobě měl víc života a duchovna, než kdy měla příležitost poznat. Připadalo jí, že snad poprvé skutečně dýchá.

A poté se spustil déšť.

Vlastně nikoli déšť, spíš pořádný liják.

Vzduch byl hustý a nasycený párou. Šaty měla během několika vteřin úplně promočené. Zvedla jejich okraj nad hlavu jako ochranu před přívaly vody, i když na to už bylo stejně příliš pozdě, a letěla se schovat.

Brzy však zjistila...

Že zůstala sama.

Pronajatý tuktuk² byl pryč i s Lilith, Jaiou a Marcianne.

² Motorizovaná tříkolka používaná v jihovýchodní Asii jako taxík. Poznámka redaktora.

Riot vyběhla z chrámu, seběhla ze schodů a nechala za sebou impozantní kamennou stavbu, která jí už najednou nepřipadala pokojná, nýbrž zlověstná. Déšť vyhnal všechny návštěvníky a Riot zjistila, že před chrámem stojí úplně osamocená.

Připomnělo jí to mnohé bolestné chvíle z dětství.

Vytáhla mobil a pokoušela se dovolat Jaie. Místo kamarádky se jí ozvala hlasová schránka. Déšť se neúnavně lil z mraků a Riot to zkoušela stále znova. Neúspěšně.

Příkrčila se a spěšně vyběhla po schodech zpět do chrámu, aby se v něm ukryla. Dlouhá kamenná chodba byla polorozbořená, ale pořád lepší než nic.

Chlad necítila. Byla jen skrz naskrz promočená. Sklonila hlavu co nejniž a po nose jí přitom tekla dešťová voda. Sáhla na kamennou stěnu, která teď byla slizká, a dumala, jestli se nějak liší osamělost v Kambodži od samoty doma.

Samozřejmě. Tady nevíš, kde najít pomoc. A to je obrovský rozdíl.

Riot naplno došlo, že spontánnost pro ni tedy skutečně není a nikdy ani nebude.

Pak zvedla hlavu a zůstala stát jako solný sloup.

Nebyla sama.

Před ní stál muž. Mezi ní a jím padaly závoje deště, takže ho neviděla příliš jasně, avšak Riot by přísahala, že neznámý na sobě má tmavý oblek a bílou košili. Jako by se chystal na důležitý mítink.

Ve chrámových zříceninách. V dešti.

Byl vysoký. Nebo tak alespoň vypadal z místa, kde stála.

Ruce měl strčené v kapsách a vypadal sebevědomě, i když ani to Riot nemohla jasně vidět. Přesto to věděla.

Stejně tak jí bylo jasné, že by měla co nejrychleji utíkat pryč.

Byla úplně sama, v dešti, a navíc v šatech, které

se jí vyzývavým způsobem lepily na tělo. A kousek od ní stál muž. Nevyhlížel sice nijak zvlášť divně, ale pořád to byl cizí člověk.

Přesto nikam neutekla.

Neměla kam.

Stála bez hnutí a zírala před sebe přes déšť, řinoucí se z oblohy.

Pak se muž pohnul.

Tiše a ladně, jako tygr, blížící se ke kořisti. Rozený predátor.

Kráčel stále blíž, až Riot mohla rozeznat rysy jeho tváře. Měl černé vlasy a snědou pleť se zlatým odstínem. Obličej se vyznačoval výraznými lícními kostmi, které se zdály jakoby ještě přiosťrené břitvou, a pod tenkým rovným nosem se červenala nebezpečně vypadající ústa.

Oči byly tmavé a úchvatné, ostatně jako on sám.

Riot znovu blesklo hlavou, že by měla prchat, avšak neudělala to.

Zjistila také, že se nemýlila. Muž měl skutečně vysokou postavu.

Zachvátila ji panika. Možná bude i predátor, přesně jak ho napoprvé odhadla.

Nepohnula se však.

Tygrovi bych stejně neutekla...

Neměla tušení, co dělat. Křičet, běžet co nejrychleji pryč? Místo toho ztuhla a tygr se k ní nezadržitelně blížil.

„Ztratila jste se?“

I jeho hlas jako by patřil tygrovi. Byl hluboký a temný, Riot ho cítila až hluboko v nitru. Nevěděla, jestli by se měla schoulit strachy, nebo se mu vydat naproti.

„Ne, neztratila,“ odpověděla stěží slyšitelně. Její hlas pohlcoval mech, rostliny, měkká půda i vlhké cihly.

„Tedy nějaké jiné potíže?“

„Kamarádky mě tu zapoměly.“

Ach bože. Vykládej cizímu mužskému, že jsi tu úplně sama.

„Zdá se, že ano. Kromě nás dvou tu nikdo jiný není.“

„A proč jste tady vy?“ zeptala se odvážně. Smělost jí však hned přešla. Proč se proboha pouští s tygřím mužem do řeči?

„Šel jsem se projít,“ odušil neznámý. „Bydlím kousek odsud.“

„V obleku?“ podivila se Riot. „To jste byl na pohřbu?“ Chtěla, aby to vyznělo ironicky, ale nějak se to nezdařilo.

Muž naklonil hlavu na stranu a neznatelně zvedl koutek úst. „Ano.“

„Aha. To je mi líto.“

Neznámý pohodil ramenem a postoupil o krok blíž k ní. Riot doufala, že až se k ní přiblíží, pozná, že se jí na něm přes mlhu deště všechno zdálo přehnané, ale nikoliv.

Jeho výška, mužná krása i energie se naopak zdály ještě výraznější.

„Lítost nic nespraví,“ konstatoval.

„Nejde o nápravu,“ oponovala Riot. „Jde přece o to, že druhému dáte najevo, že v tom není sám.“

Jenže oni sami byli.

Děšť se neustával řinout a její šaty splynuly s tělem jako druhá kůže. Riot si byla zoufale vědomá toho, že nemá podprsenku a že chlad dělá s jejími bradavkami hotové divy.

Jako by jí tygří muž četl myšlenky, sjel jí pohledem od hlavy k patě. Riot polilo horko.

Zdálo se jí, jako by se znali odjakživa, přitom o něm nevěděla vůbec nic. Podivně ji přitahoval.

Cítila se v jeho blízkosti v bezpečí, avšak přitom se bála sebe samé.

Jako by v ní cosi probudil.

„Povězte mi,“ ozval se, „co je to za kamarádky, když vás nechají opuštěnou v monzunovém dešti?“

Riot nezbývalo nic jiného než se s ním začít vybavovat. Její mobil nedisponoval daty, takže si nemohla vyhledat ani odvoz, ani hotel. Neměla v záloze ani náhradní plán, což by býval byl asi dobrý nápad, když měla tak mizerné kamarádky. Jenže na to už bylo pozdě.

„No, vlastně to mé kamarádky zase až tak nejsou,“ řekla a uvědomila si, že je to pravda.

„S tím nelze než souhlasit.“

„Jaia je má spolubydlící. Myslím doma. A ty dvě další jsou její kamarádky, nikoli moje. Jakmile jsme se s nimi daly dohromady...“

„Aha. Staré kamarádky nahradily tu novou. Chápu.“

„Nejspíš. Totiž... Netušila jsem, jak je Jaia nespolehlivá. Celý tenhle zájezd byl jeden velký chaos, a jakmile se spustil déšť, odjely. Nebo možná potkaly nějaké kluky a pak odjely. Nebo tak něco. S nimi jeden nikdy neví.“

„A ani jedna se neujistila, jestli jste v pořádku?“

„Já vím, jsem pitomá... Domluvily jsme se, že budeme obježovat zdejší památky. Což jsem dělala. Byla jsem...“

„Ano?“

Riot si teď připadala vážně hrozně naivní. „Viděla jsem v tom příležitost, jak se duchovně pozvednout.“ Znělo to nezrale a hloupě, navíc měla Riot pocit, že o sobě zbytečně moc prozrazuje. Muž před ní vyzařoval auru světovosti a sofistikovnanosti, zatímco ona se cítila jako pošetilá malá holka. „Já... V životě jsem zatím měla jen samé problémy a teď jsem konečně dospěla do stavu, kde jsem nebyla tak... kde mi bylo dobře. Našetřila jsem nějaké peníze, takže jsem si myslela, že když pojedu sem, zažiju něco nového a hlubšího, protože... protože jsem se doposud

soustředila jen na holé přežití. Toužila jsem po něčem, co by mě duchovně naplnilo.“

„Jsem tu ze stejného důvodu,“ řekl muž a vzhlédl. Po tváři mu stékal déšť.

Díval se jí přímo do očí a Riot připadalo, jako by viděl skrz ni.

„Aha.“

Najednou si vůbec nepřipadala hloupá ani naivní. Tygří muž se do těchto míst vydal kvůli stejné potřebě.

„Jsem Riot,“ představila se. „Riot Phillipsová.“

Muž se usmál. A vypadal přitom kupodivu ještě děsivěji. „Krav.“

„Takže vy tu někde bydlíte?“ zeptala se.

„Bydlím na vícero místech. A právě tam, kde se mi zachce nebo kde se mi to hodí. Tady mám taky jedno ze svých sídel.“

Riot nepřipadal jako bohémský cestovatel, jakým byla Jaia, ale snad to bylo tím, že se právě vrátil z pohřbu.

Možná na něm byl špatně jen ten oblek.

Dívala se na něj a myslela si, ano. Ten oblek k němu neseď. Nepatří k němu. Zato on patřil přesně sem. Do zřícenin. Do džungle. Do deště.

I pohřby jsou špatné.

„Takže... takže jste tu byl na pohřbu?“

„Ano. Ale přijel jsem už před několika týdny, když bylo jasné, že matka co nevidět zemře.“

Riot se sevřel žaludek.

„Vaše matka? To je mi moc líto.“

Riot neměla s vlastní matkou nijak vřelý vztah, avšak věděla, že většina ostatních lidí to má jinak. Milovali své matky a ty jim to vrchovatou měrou oplácely. Ona tu svou měla kupodivu taky ráda, jenže právě to byla jen další část celého problému.

Kdyby k ní nic necítila, bylo by to pro ni lepší.

„To je život.“ Tygří muž vypadal zničeně, když to

řekl, ale tón jeho hlasu zůstával neměnný. „Tady si připadám nejvíc naživu, nikde se s životem necítím víc spojený, proto jsem se šel projít právě sem.“

Byl stále tygrem, ale Riot nevěřila, že by ji byl schopný sníst.

Zachvěla se, avšak nikoli strachy. Zima sice nebyla, avšak promočené šaty studily a chlad jí pronikal až do morku kostí.

„Pojďte se mnou,“ pobídl ji muž. „Jste úplně promočená. Bydlím kousek odsud.“

„Vy... bydlíte kousek odsud?“

„Ano,“ přisvědčil. „Tamhle za těmi stromy.“

„Ale za těmi stromy přece...“

„Jen pojdte.“

A Riot šla, protože neměla jinou možnost. A protože cítila, že kdyby to neudělala... Už jen to pomyšlení ji naplnilo smutkem. Temnotou. A když dorazili na místo, kde začínala džungle, tygří muž kráčel neohroženě dál. Hlouběji do jejího nitra.

Temnota zeleně je cele pohltila.

„Nemyslím, že by tu...“

A pak zvedla hlavu a mezi stromy cosi zazářilo.

Riot poklesla čelist.

Vězel tam dům. Nahoře ve stromech. Nejednalo se o příbytek podobný hostelu, v němž minulý týden přespaly. Tenhle vypadal jako z jiného světa. Kořeny banyánského stromu objímaly vršek kamenné svatyně, takže to vyhlíželo, jako by matka chránila své dítě. Nad ní se ve větvích rozkládalo obydlí, kolem něhož se pnuly větve a které zespoda ještě podepíraly velké sloupy. Ze svatyně se vzhůru těsně kolem kmene stromu vinulo schodiště a to vyneslo Riot s tygřím mužem do koruny, kde byl ukrytý dům.

Kolem celého obvodu měl rozlehlou terasu a z ní vedly bohatě vyřezávané dveře do jeho nitra. Muž k nim přistoupil a dveře se jako kouzlem otevřely. Zdobně vyřezávaný byl i vnitřek celého domu a Riot

překvapilo, jaký důraz tu byl kladen na každický detail. Řezby zrcadlily výzdobu chrámu, stojícího nedaleko, a na stěnách visely velké tapisérie. Po obývacím prostoru byly poházené měkké polštáře a po straně se nacházel kuchyňský kout.

„Moment,“ řekl muž a zmizel v další místnosti.

Vrátil se za okamžik s hedvábným županem na ramínku. „Měla byste se převléct a já zatím nechám usušit vaše šaty.“

„Ale...“

Riot se rozbušilo srdce, aniž věděla proč.

„Můžete se převléct tady.“ Ukázal kamsi nalevo a Riotiny nohy se poslušně vydaly příslušným směrem, i když pořád nevěděla, proč s tygřím mužem vlastně šla.

Měla ho raději požádat, aby jí zavolal vůz.

Měla mu říct, aby ji zavezl... kam vlastně? Žádný hostel už s holkami zamluvený neměly, ale snad by si ho dokázala objednat sama. S trochou pomoci. Stejně už pochopila, že na Jaiu není spolehnoutí, natož na její kamarádky.

Umínila si, že přesně to taky udělá.

Hned jak bude mít suché šaty. Protože se v nich vážně necítila dobře.

Když vstoupila do místnosti, kam ji neznámý kraivec poslal, musela se chvíli vzpamatovávat, protože jí připadalo, že se najednou ocitla někde úplně jinde. Koupelna byla na rozdíl od domu moderní a luxusně vybavená na to, že byla součástí příbytku na stromě.

Kdo vůbec byl jeho majitel?

Riot se pomalu vysvlékla. Opatrně z těla odlepovala mokrou látku a třásla se přitom zimou. Nechala šaty ležet na zemi a najednou se musela rozesmát. Stála úplně nahá v koupelně neznámého muže.

Bylo to skutečné dobrodružství. Nečekala, že ji někdy něco takového potká.

Župan byl překrásný. Měl barvu jadeitové zeleně

a zlatou nití na něm byli vyšití čápi, letící nad snovou krajinou. Riot se nikdy příliš nezabývala svým vzhledem. Její krása jí nijak nepomohla k přežití, spíš naopak. Přitahovala pozornost mužů, o kterou nestála. Teď si ji však užívala. Uprostřed džungle, na neznámém místě a v příbytku tygřího muže si připadala krásná.

Napadlo ji, že by se nejspíš měla mít na pozoru. Jenže se kupodivu vůbec nebála.

Neměla z neznámého muže strach, i když to byl tygr v lidské podobě.

Vyšla z koupelny a nijak přitom nespěchala. Okraje županu si pro jistotu v místě prsou přidržovala, aby se nerozevřely.

A neznámý tam už byl. Měl na sobě modré hedvábné kalhoty, jinak nic. Holý hrudník vystavoval jejím očím a Riot byla tou podívanou naprosto ohromená. Ve světle se leskl každý sval, každé zvlnění, každá rýha. Hruď měl naprosto přesně vyrýsovanou a hladkou.

Polehával na polštářích a před sebou měl konvici čaje se dvěma šálky. Jako by vůbec nebyl nebezpečný.

Riot si vzpomněla, že se jí představil jako Krav. Neměl kambodžský přízvuk, to už byla schopná rozoznat. Takže nebyl odsud. Takové jméno ještě nikdy neslyšela, ale musela uznat, že její taky nebylo nijak obvyklé. Ve tváři však viděla rysy, které měl společně s obyvateli země, v níž nyní pobývala. Vypadal, jako by patřil kamkoliv a vlastně vůbec nikam. Jako by mu nedělalo problém přizpůsobit se jakékoliv kultuře, ale přitom z ní zvláštním způsobem stále vyčníval.

Byl jedinečný.

„Pojďte,“ řekl, „a napijte se.“

Riot slyšela, jak do střechy domu buší neodbytný déšť.

„Dobře,“ odtušila.